

lem den Mangfoldiggjørelse, der forudsætter en mellemkommende Kunstnerisk Virksomhed, og den, der ikke gjør det, hvilken sidste frembyder en stor, om end ikke fuldstændig Lighed med Eftertryk. Men man har da ikke fundet tilstrækkelig Grund til at indskrænke Beskyttelsen for Bygningstegninger ved Afbenyttelse til Bygningsarbejder til et kortere Tidsrum og skal derfor foreslaae § 3 forandret i Overensstemmelse dermed. — Derimod har man ikke kunnet tiltræde Bestemmelsen i Slutningen af § 2 (i det af Landstinget vedtagne Udkast), hvorefter Eneretten bortfalder, naar Udbildninger af den i § 2 omhandlede Art i 2 Aar efter Udløbet af Kunstnerens Dødsaar ikke have været at erholde tilkjøbs. Da nemlig netop det nærværende Udkast gaaer ud paa at lade Kunstneren nyde godt af Beskyttelsen imod Mangfoldiggjørelse uden Hensyn til, om han har foranstaltet en saadan eller ikke, vilde det formeentlig være i Strid med Udkastets Princip at fastsætte en Tid af 2 Aar efter hans Dødsaaars Udløb, inden hvilken Mangfoldiggjørelsen skulde have fundet Sted, og hvis man paa den anden Side vilde indskrænke Reglen til det Tilfælde, at en Mangfoldiggjørelse havde fundet Sted fra Kunstnerens Side (eller den, til hvem han maatte have overdraget sin Ret), vilde man komme til den Synderlighed, at stille den, der havde foranstaltet en Mangfoldiggjørelse, ugunstigere end den, med hvem det ikke var Tilfældet. Da nu tilmed Reglen neppe vilde blive af synderlig praktisk Betydning, eftersom det i hvert Fald vilde staae de Bedkommende frit at bevare Eneretten i dens fulde Udstrækning (altsaa med Hensyn til alle Arter af Mangfoldiggjørelse) ved blot at lade tage t. Ex. Fotografier af Arbejdet, finder Udvalget det rettest, at den ganste udgaaer.

I Henseende til Spørgsmaalet om, hvem og hvad Beskyttelsen skulde tillægges, har Udvalget antaget, at det ikke let vilde lykkes at finde en mere fyldestgjørende Betegnelse end den, som det af Landstinget vedtagne Udkast har. Man har vel ikke overseet, at den er noget vag, og at der ofte vil kunne blive Spørgsmaal, om et Arbejde med Føie kan kaldes et Kunstværk, men man har antaget, at Banfeligheden herved

ikke vilde være større end ved mangen anden Grændsebestemmelse i Lovgivning, og man har fundet, at denne Bet. var at foretrække fremfor den at forsøge en Opregning af alle de enkelte Arter af Kunst, der dog neppe vilde blive udtømmende. Udvalget har imidlertid troet, at der vel ved Siden af den Beskyttelse, der er tillagt de originale Kunstværker i § 2, kunde være Anledning til — i Lighed med hvad der nu kan skee ved Bevilling, jfr. Fordn. 13de Decbr. 1837 § 4 — at lade Eftergjørelse, ved Kobberstik, Steentryk, Træsnit eller lignende Kunst, af Værker, til hvis Mangfoldiggjørelse Ingen har Eneret, tilsthyde en Beskyttelse i samme Tidsrum for dette Arbejde, saaledes at det forbydes at eftergjøre denne Eftergjørelse, hvorefter selvsølgelig enhver selvstændig Efterligning af det oprindelige Kunstværk maa være lovlig. En saadan Gjengivelse, navnlig af ældre udmærkede Malerier, kan nemlig være af stor Interesse for Kunsten og derhos kræve betydelige pekuniære Offre, som let vilde gaae tabt, naar Eftergjørelsen ingen Beskyttelse nød. Man har derfor optaget den Deel af det oprindelige Udkasts § 3, der ei er bleven overflødig ved den Forandring, § 2 er undergaaet i det andet Thing (hvorved Beskyttelsen for originale Maler- og Billedhuggerarbejder er udvidet til alle originale Kunstarbejder); men man har ikke fundet, at der er tilstrækkelig Grund til i dette Tilfælde, i Modsatning til de andre, at lade Beskyttelsen komme Udgiveren og ikke Kunstneren tilgode og lade dens Varighed bestemme ikke efter dennes, men efter Udgiverens Levetid. Den Grund, der herfor er anført i Motiverne til Lovudkastets § 3, nemlig at det i Reglen vil være Udgiveren, der har kaldt Værket til live eller dog bærer Udgiften eller Risikoen derved, synes heller ikke nødvendig at føre til dette Resultat, da Udgiveren jo i saadant Tilfælde vil kunne affjøre Kunstneren hans Ret, overensstemmende med Grundsatningen i § 2, og da nyde Beskyttelse indtil 30 Aar efter Udløbet af dennes Dødsaar.

Et Mindretal (Bille og Tscherning) har derhos meent, at der ogsaa burde tillægges fotografiske Fremstillinger en, om end mere begrændset Beskyttelse. Skjøndt det nemlig maa